

dit zoo in, dat de ballingschap wordt niet gedaan, dat de Heidenen de wreke Gods zullen ondergaan van wat ze aan Israël misdeden, en dat, als Israël op Sion weer in eere en in heilichheid zal hersteld zijn, van Israël de zegen zal uitgaan die eens het Koninkrijk des Heeren in volle heerlijkheid zal doen schitteren. Dit nu zijn de grondgedachten, die ook in de overige kleine profeten gedurig terugkeeren. Niet de enkele geloofte, het volk des Heeren wordt hier om zijn toekomst zalig gesproken, en voorts wordt slechts schaduwachtig en zwak hierin aangeduid, dat het in de Voleinding alles zal loopen op de majesteit Gods, die de alles beheerschende macht zal zijn in het Koninkrijk van Messias.

Dr. A. K.

„De leiders zijn verleiders“.

Want de leiders des volks zijn verleiders, en die van hen geleid worden, worden ingeleid. Jesaja 9:13.

Niets is onder ons, in ons creatuurlijk leven, eender. Zelfs onder de dieren zit te telkens het verschil, dat de ene vogel vooruit vliegt en de richting bepaalt, terwijl de andere volgt. Zoo zit ge het in 't open veld als de herten op hun vlucht zijn. Zelfs onder de honden ziet ge soms 't zelfde. En zoo is het onder schier alle dieren. De sterken, de vlaggen, de volop moedigen gaan altoos voorop, en de anderen komen na en volgen.

Veel belangrijker neemt ge echter ditzelfde verschil onder menschen waar. Ook hier altoos ongelijkheid, nooit alles eender. Verschil in gave van ziel en lichaam. Verschil in onderscheid in talent, levenspositie, en innerlijk drijvende geest. En dan daarbij de gelegenheden gedurig zoo optredende, dat de een bijna vergeten wegschuilt, terwijl de ander voorop gaat, den toon aangeeft, en 't leven inzet.

Leiders en leidsters op elk terrein, op elk gebied.

Denk slecht aan de mode.

Een vrouw, wier naam zelfs nooit nu oor bereikte, is er op bedacht, weer een nieuwe kleederdracht in te voeren. Dat moet zoo, om fabriek en winkel te doen leven. Komt er toch een nieuwe mode op, dan wordt afgedankt wat uit den smaaft viel, moet alles nieuw aangelegd, en verwisselt heel de kleeding.

Die ene vrouw, meest te Parijs, denkt dat in, verint het en ontwerpt het, en eer we nu een jaar verder zijn, is die nieuwe mode onder de beschaafde kringen in alle land ingevoerd. Men is hierin door wie voorging geleid, en schier stiptelijk is men met snelle passen gevolgd. Zoo zelfs, dat indien zulk een leidende vrouw een voor de zedelijkheid aanstootende kleederdracht vertaat, en alzoo van leidster verleider wordt, toch heel de wereld haar gehoorzaamt en haar navolgt.

Ook van de literatuur kan men dit zelfde zeggen. Vooral van de romanliteratuur. Een tijd lang ging Engeland ten goede voor, maar sinds was 't de leider in Parijs weer, en vraag u nu af, hoe, keer op keer, ook hier de leider voor maar al te velen de verleider werd.

En geheel ditzelfde ziet ge op elk gebied van het leven.

Vraag u maar af, hoe in meer dan één kring thans door de leiders over het huwelijk geoordeeld wordt, hoe de zedelijke begrippen die thans heerschen, in conflict komen met wat vroeger als eerbhaar gold. Ook op kunstgebied altoos een enkele die leidt en voorgaat, en de anderen die volgen. En op elk gebied maar al te vaak een ondergaan van den leider in den verleider.

Nu ligt op zichzelf in dat voorgaan van den één en dat volgen van den ander het kwaad niet. Dit toch is uitloefsel van het Scheppings-decreet. In dat decreet toch sprak zich Gods wil uit, om niet alle personen gelijk, maar ook alle menschenkind ongelijk in 't leven te doen optreden. Dat hangt aan hun karakter, aan hun temperament, aan hun inborst, aan hun gaven en aan hun talenten. Een Jesaja en Amos zijn niet eender, en daarom is Jesaja niet in verre eeuwen een leider des gedachten en der verwachtingen gebleven, en ging Amos' invloed veel spoediger te loor. Zoo is ook onder ons de Zwijger ten leider geweest veel meer dan Oldenbarneveldt. Nu nog Groen van Prinsterer heel anders, en veel meer dan Van Zuylen.

Daarom dwaalt, wie waant dat dit optreden van den één als leidman, en van den ander in de trouw van het volgen, enkel opkomt uit heerschzucht en machtsmisbruik. Dat ook in dit leiden op elk gebied zonde kan insluipen, en bijna altoos dan ook insloep, is daarmee niet betwist. Slechts dit sta op den voorgrond, dat de ongelijkheid in het leven regel is, en dat hieruit het leiden en geleid worden vanzelf volgt. Zie dan ook, hoe aan dit door God verordend levensbeginsel ook de Christus in zijn optreden als de Zoon des menschen zich aansluit. Hij toch was in geheel eenigen zin de Overste Leidman onzes geloofs. Hij was het geheel enig menschelek voorbeeld, en achter hem aankomend waren ze allen, die in Hem hun hoofd eeren en erkennen. Hier was de Leidman, tevens de Verleider, en allen die hem volgden, waren één in Hem.

Ten deele ging dit nu van Christus ook op zijn apostelen over. Vraag u maar af, wat leidende invloed nu nog, na twintig eeuwen, door een man als Paulus op de geesten wordt uitgeoefend, en in wat breeden kring hij nog steeds de leider en leidman is. In anderen toon nu, en naar den aard der tijden, is de taak van het leiden telkens weer op anderen overgegaan, en wie de historie niet slechts in haar oppervlakte beduimelt, maar er dieper wet in te dringen, ontwaart telkens weer den leidende geest in wie ons ten leider en ten leidman moet wezen. Wie zal Arminius met Calvijn, wie Melancthon met Luther verwarren? Ge ziet terstond wie door God als leiders besteld waren, en hoe 't God zelf was, die de schare tot volgen bewoog.

Alleen maar, en hier steekt 't gevaar in, die zelfde ons ingeschapen trek werkt niet minder krachtig ook in het zondige. Elke dievenband heeft haar leidman en voorganger. Reeds onder de jongelingen nog op school is er zoo dikwijls een, die tot 't kwade oploft, en aanstonds gehoor vindt, zoodat de anderen hem volgen. Zoo is het bij alle ondeugden op den openbaren weg. Zoo is het bij alle oproer en verzet. Zoo is het bij de verleiding tot zonde-afval en on-

zedelijke praktijk. Invloeden gaan ook op 't zondig erf van allen kant uit, en bijna ovent is er dan een die de anderen weet te prikkelen. De leider wordt dan de verleider, en de verleider vindt zijn verleiden steeds achter zich.

En dit nu gaat door ook in het publieke leven. Op 't hooge erf onder de wijsgeeren, waarbij er telkens weer een opstond, die de geesten van Gods heilige waarheid aftrok. De verkeerde leidlieden op zedelijk gebied volgden de menigte maar vaak al te wilfig. Het gebied van eer en fatsoen werd op gelijke manier vergiftigd. De gezelschapsstaal werd bemorst met onreinheid en onkuishheid. Men zag en voelde, dat het maatschappelijk leven zijn ernst inboette en elk hooger bedoelen uit het oog verloor. Steeds machtiger werd de verleiding, en altoos weer kondt ge als met den vinger aanwijzen, wie daarbij de leider der geesten was geweest. Ook onder ons, helaas, zijn ze met name te noemen.

En wat het jammerst van alles is, zulk leiden en verleiden komt tot in den kleinsten kring over. Tusschen twee dorpen, die vlak bijeen liggen, bestaat soms een hemelsbreed verschil, dat 't op het één dorp ernstig en degelijk bleef, terwijl in het vlak daarbij gelegen dorp de zeden achteruitgingen en de levensstoel zelfs berucht werd. En hoe vaak nu kwam het niet voor, dat één enkeling als oorzaak hiervan was aan te wijzen, die door den persoonlijk invloed die van hem uitging, 't alzo te wegebracht.

Reeds wezen we op de school, waar zoo dikwijls den jongen heel den geest bederft, zoo niet vergiftigt. Onder studenten is het soms niet anders. Ja, van de familie en gezinnen moet niet zelden hetzelfde gezegd. Een kind kan 't bederf van heel uw huis worden. Zelfs een dienstbode kan de toekomst van uw geslacht bederven. En daarom is het zoo bitter als de moeders de leiding aan zulk een hooze dienstbode in handen geven, in plaats van zelve te waken voor haar kroost.

Maar juist tegen dit alzijdig gevaar, in Staat en Kerk, op 't gebied van het ware, schoone en goede, in huis en hof, treedt nu de Christus op ons toe, met de bede dat we allen saam Hem als Overste Leidman en Verleider aanvaardden. En het is in het gehoor uitkomen dat die bede, dat de enige reddende uitkomst ligt, zoowel voor hen die ons als leiders gesteld zijn, als voor hen wier levenstaak ligt in het trouw volgen van den tot leider geroepen en in het mijnen van den verleider.

Dr. A. K.

Amsterdam, 10 December 1915.

De Nieuwe Rotterdammer meent, dat de voorstelling, die we in ons voorgaand artikel van de positie der Roomsche Kerk in dezen oorlog gaven, niet juist is. Waar we er op wezen, hoe ze als wereldkerk boven en buiten den gevoerden strijd staat en daarom haar machtig woord voor den vrede in de weegschaal werpen kan, vraagt ze ons, of we dan niets weten van den strijd tusschen Duitsche en Fransche Katholieken bij monde en geschrifte gevoerd?

Laten we haar mogen antwoorden, dat deze polemiek ons natuurlijk niet onbekend was, want dat we als trouw lezer van de Nieuwe Rotterdammer daarvan genoeg op de hoogte worden gehouden. Had ze dan ook geldig op ons vervolgartikel gewacht, dan zou ze gezien hebben, hoe wij zelf die polemiek hadden gewezen. Maar deze polemiek bewijst volstrekt niet, dat onze voorstelling onjuist was, gelijk ook de Tijd reeds opmerkte. Dat in de Roomsche Kerk, zooals ze in de verschillende landen zich openbaart, verschil van inzicht omtrent dezen oorlog wordt gevonden; dat de Fransche geestelijkheid het voor de Entente, en de Duitsche voor de Centrale Mogendheden opneemt; en dat dit zelfs tot een vrij heftige polemiek onderling aanleiding heeft gegeven, spreekt wel van zelf en kon niet anders verwacht worden. Maar de Roomsche Kerk als geheel, en daarop doelden we, heeft zich stipt buiten dezen strijd gehouden. Als wereldkerk staat ze boven deze nationale verschillen. Ze is soepel genoeg om dit verschil in sympathie tusschen haar leden te dragen, en de eenheid harer Kerk ging daardoor geen oogenblik te loor. En daarom kon de Paus als hoofd en tegenwoordiger dezer Kerk het woord van vrede tot alle volkeren richten en verwachten zelfs niet weinigen van hem, dat hij de vredesmiddelen zal zijn.

Het baat niets, als Protestanten de betekenissen van dit feit te willen verkleinen of wegdoelen. Strausvogelpolitiek was altoos een slechte politiek. Het feit is er nu eenmaal, dat, terwijl deze oorlog alle internationale banden op het gebied van het sociale leven, van de wetenschap en van de kunst, verbroken heeft, de Roomsche Kerk alleen haar internationale eenheid heeft bewaard en daardoor een schitterende proeve te meer heeft afgelegd van de vastheid en heilichheid van haar organisatie. Neem slechts, om de betekenis van dit feit te gevoelen, wat aan het Socialisme overkwam. Ook het Socialisme was er trotsch op, een internationale organisatie te bezitten, die de proletariaten van alle landen verenigde onder één banier. Zoo machtig waande deze organisatie zich zelf te zijn, dat haar leiders beweerden elken oorlog onder de volkeren te kunnen verhinderen. En wat heeft de uitkomst geleerd? Nauwelijks barste de wereldoorlog uit, of het nationale gevoel kreeg de overheid, de socialistische groepen in elk land, Italië uitgezonderd, stemden voor de oorlogscredieten, elke band onderling werd verbroken, de internationale sprong uiteen, en al poogde Troelstra op het Kopenhagense congres te redden wat te redden was, de breuk is zoo diep, dat men zelfs vreest, dat na den oorlog nog jarenlang herstel der internationale onmogelijk zal wezen. Zoo bleek, hoe bij de eerste stormvloed van dezen wereldoorlog het schijnbaar zoo hechte huis van de internationale ineenstortte en van den monumental bouw niets dan een jammerlijke puinhoop over bleef. Stel daar nu tegenover de Roomsche Kerk. Haar internationale organisatie bleek zoo hecht, dat nu, nadat de oorlog bijna anderhalf jaar gewoed heeft, nog niet één steen losraakte uit de voegen.

Ze staat, om het stoute beeld van Schaepman over te nemen, als rots onwankelbaar te midden van de hoog opspattende golven van menschelek passie. Haar eenheid bleef ongerept bewaard, haar leken en priesters mogen op de slagvelden tegenover elkander staan, maar ze blijven verbonden door de eenheid hunner Kerk, en als de Paus de kardinalen of bisschoppen dezer volkeren straks naar Rome roept, ontmoeten ze daar elkander en werken broederlijk saam, zooals geen socialist uit Duitschland meer met een socialist uit Frankrijk zou doen.

En niet alleen voor het Socialisme, maar evenzeer voor het Protestantisme ligt daarin een beschamend voorbeeld. Wanneer wij als Protestanten vaak tegenover de uitwendige eenheid van de Roomsche Kerk roemen op de geestelijke eenheid, die de Protestanten verbindt, dan is daarvan op dit oogenblik toch al zeer weinig te merken. Alle geestelijke banden tusschen de groote Protestantse Kerken zijn doorgesneden. Van de gemeenschap der heiligen wordt niets meer bespeurd. De Christelijke liefde heeft voor den bittersten haat plaats gemaakt. In steet dat Christus' Kerk in deze landen optreedt om bij regering en volk aan te dringen op herstel van den vrede tusschen Christen-natiën, weerklank van de Duitse kansels het Gok strafte Engeland en ontzien Engelsche geestelijken zich niet om te prediken, dat de Duitschers als ongedierte moeten worden uitgeroeit van de aarde. Vredesstemmen gaan er bij deze volkeren op, maar in Duitschland komen ze van de socialisten; en toen in 't Hoogerhuis van Engeland een enkele lord voor een eerlijken vrede pleitte, om aan 't bloedvergieten een eind te maken, zweeg heel de hooge geestelijkheid der Anglicaansche Kerk en betuigde niet één bisschop zijn adhesie. Hoeveel hooger staat dan niet het Episcopaat der Roomsche Kerk in Frankrijk dat, toen de Regering een pastoor wilde gevangen zetten, om da, hij het Evangelie van den vrede gepredikt had, zich met dezen pastoor solidair verklaarde. En hoe droef is het voor ons Protestanten niet, dat waar geen aartsbisschop der Engelsche Kerk en geen landsynode van Duitschland voor den vrede pleiten kwamen, de Paus van Rome alleen dit wel deed.

De diepere oorzaak van dit verschijnsel nu ligt ongetwijfeld daarin, dat Rome een wereldkerk bleef en de Protestantse Kerken in de volkerkerk zijn opgegaan.

Christus heeft juist tegenover de nationale Kerk van Israël een katholieke, d.w.z. een algemeene, heel de wereld omvattende Kerk gesticht. Zijn apostelen zond hij uit om zijn Evangelie aan alle volkeren te prediken en ze tot zijn discipelen te maken. De Apostelen wijzen er daarom telkens op in hun brieven, dat in Christus geen Jood of heiden, geen Griek of Barbar meer is, en dat de gemeente van Christus boven deze nationale verschillen staat. Rome mag dit katholieke karakter der Kerk op de uitwendige wijze hebben opgevat, maar ze handhaaft toch de eenheid van heel de Christelijke Kerk en stichtte geen nationale, maar een wereldkerk. Het Protestantisme beging van meet af de fout, deze wereldkerk op te lossen in nationale kerken, die geheel los naast elkander stonden, zonder enig verband. De Kerk van Christus werd daardoor Volkskerk; ze nam een nationaal karakter aan, ze huwde zich met den Staat. De Lutherse Kerk werd Duitsch in hart en nieren en heeft dan ook buiten de Germaansche landen nooit wortel kunnen schieten. En de Anglicaansche Kerk was zoo nauw met het Engelsche volksleven verbonden, dat ze, in plaats van den Paus, den Koning van Engeland tot haar hoofd koos en door het Parlement haar belijdenen en liturgie liet vaststellen. De eenige, die het gevaar, dat hierin school, van meet af heeft ingezien en met allen nadruk er tegen gewaarschuwd heeft, was Calvijn. Daarom drong hij er op aan, dat de eenheid van de Protestantse Kerken in alle landen zou gehandhaafd blijven; daarom wilde hij dat een algemeen Protestantisch concilie aan die eenheid uitging zou geven. Maar zijn stem bleef de eens roependen in de woestijn. Het enige wat men deed, was een Harmonia Confessionum uitgeven, waaruit de overeenstemming der Protestantse belijdenisschriften zou blijken, maar van een vasten band, die alle Protestantse Kerken verbinden zou, kwam niets. De Synode van Dordt deed een oogenblik zien, van welke betekenis zulk een Gereformeerd concilie had kunnen worden, maar bij die ene poging bleef het. Ook de Gereformeerde Kerken in de verschillende landen werden dienengevolge al meer, evenals de Lutherse Kerk in Duitschland en de Episcopale Kerk in Engeland, zuiver nationale Kerken, opgaande in het eigen volksleven, maar zonder geveel voor de saamhoorheid van alle Christelijke Kerken. Men weet, hoe men de Hervormde Kerk in ons land bij voorkeur niet als de Christelijke of Gereformeerde Kerk, maar als de vaderlandsche Kerk bestempelt.

Hoe bitter deze fout zich gewroken heeft, heeft de historie wel getoond. Ze brak de eenheid en daardoor ook de macht der Protestantse Kerken naar buiten, en is mede oorzaak geweest, dat de Roomsche Kerk den vooruitgang van het Protestantisme stuitte en zelfs een deel van 't reeds veroverde terrein daarvan weer ontneemden. Ze draagt mee schuld er aan, dat straks in deze Protestantse Kerken allerlei dwalingen en ketterijen konden binnendringen en vrij spel kregen, omdat er geen algemeen concilie was, dat deze ketterijen veroordeelde, en de landskerken zelf hiertoe niet in staat waren. En ze is ook nu in dezen schrikkelijken oorlog, waarin de Christen-natiën elkaar vermoorden, de oorzaak, dat de Protestantse Kerken niet in staat bleken, om naar Christus' last' een woord van vrede tot de volkeren te richten. Niet

alleen, omdat ze, elk in haar isolement levend, een centraal en internationaal orgaan missen, om dat woord met de autoriteit van al de Protestantse Kerken tot de volkeren te laten uitgaan, maar vooral omdat ze, opgeslopt door het nationale leven, niet boven dezen politieke strijd staan, maar midden erin, en dienengevolge de geest, die thans in haar leeft en werkt, helaas veel meer de geest van rassenhaat en nationale antipathie is, dan de geest van Christus, die de volkeren tot liefde moest verbinden.

Een onjuiste statistiek.

Het statistisch overzicht, dat Prof. van Bakel in de Hervorming van het aantal theologische studenten aan de verschillende Hoogescholen in Nederland gaf, klopt, wat de getallen van de theologische studenten aan de Vrije Universiteit betreft, volstrekt niet met de officiële cijfers, die de Vrije Universiteit zelf publiceert door middel van den Rector in de Annales academici en evenmin met die, welke namens de Vrije Universiteit in het jaarverslag aan de Regering worden meegedeeld en die door de Regering in haar verslag van den toestand van het Hooger Onderwijs worden gepubliceerd. Raakte dit nu een klein verschil, zoo zouden we hierover zwijgen, want men moet niet op elk slakje toep leggen, maar waar het verschil hierop neerkomt, dat Prof. van Bakel, wat de totaalcijfers betreft, de officiële getallen, door de Vrije Universiteit opgegeven, tot meer dan de helft reduceert, loopt dit toch de spulgate uit en mag wel de vraag gesteld worden, met welk recht Prof. van Bakel dit doet.

Wat de cijfers der Rijksuniversiteiten betreft, heeft hij, gelijk hij zelf mededeelt, om inlichtingen gevraagd aan de pedellen dezer Hoogescholen, die hem natuurlijk de officiële cijfers hebben gezonden, die in elk Jaarboek te vinden zijn. Prof. van Bakel had ze even goed kunnen vinden op de Universiteitsbibliotheek te Amsterdam en de moeite der correspondentie zich derhalve kunnen besparen. Deze officiële cijfers nu van de Rijksuniversiteiten worden door hem onveranderd en zonder enige critiek overgenomen. Maar zoodra Prof. van Bakel toekomt aan de Vrije Universiteit, geeft hij niet meer de officiële cijfers, maar verlaagt ze tot de helft. Wat natuurlijk naar buiten wel den indruk moet geven, alsof de Vrije Universiteit met deze officiële cijfers de wereld tot dusver een rad voor de oogen heeft gedraaid en den toestand veel rooskleuriger heeft voorgesteld dan deze werkelijk is.

Nu is het volkomen juist, wat Prof. van Bakel in de Hervorming mededeelt, dat hij deze cijfers van de Vrije Universiteit niet zelf vastgesteld heeft, maar in overleg is getreden met den toenmaligen Rector van de Vrije Universiteit en van hem deze cijfers ontvangen heeft. Zelfs deelt hij uitvoerig mede, hoe zij tot deze cijfers gekomen zijn en welke maatstaf daarbij is aangelegd. Nu is het zeker wel ietwat vreemd, dat een Rector, wanneer hem gevraagd wordt naar het aantal studenten in een bepaalde faculteit, den vager niet verwijst naar de officiële opgaven, maar op eigen gezag deze cijfers voor de helft verlagen gaat, want daarmede worden feitelijk de officiële opgaven voor minder betrouwbaar verklaard. Geheel van onvoorzichtigheid vrij te pleiten, schijnt ons de toenmalige Rector dan ook niet. Hij had althans, voordat hij deze cijfers vaststelde, wel eenige ruggespraak met zijn collega's kunnen houden. Tot zijn verontschuldiging kan echter aangevoerd, dat Prof. van Bakel, toen hij den Rector om deze cijfers vroeg, den indruk gaf, dat het hem te doen was om eens precies te weten, hoewel studenten in de Theologie aan de Vrije Universiteit jaarlijks voor de Kerken in Nederland beschikbaar kwamen. Zijn bedoeling was nl. een artikel te schrijven over den bestaanden predikantennoed in Nederland en hoe die verbeterd kon worden. Natuurlijk kon de officiële lijst van de studenten voor dat doel geen dienst doen, want lang niet al de daar genoemden waren voor het predikambt in de Nederlandsche Kerk bestemd. Daarom ging de toenmalige Rector met Prof. van Bakel aan 't schrappen. Geschrapt werden vooreerst alle buitenlandse studenten, die uit Afrika of Amerika waren overgekomen, omdat ze voor de Gereformeerde Kerken in Nederland geen belang hadden, zooals Prof. van Bakel zelf mededeelt. Evenzo werden geschrapt alle studenten, die uit Kampen waren overgekomen om aan de Vrije Universiteit verder te studeeren, want deze studenten waren al voor Kampen genoteerd en mochten derhalve niet dubbel gerekend worden! En eindelijk werden ook nog geschrapt al de studenten, die kandidaats-examen hadden afgelegd, ook al bleven ze nog als student ingeschreven, omdat ze door wilden gaan met hun studie en zich voorbereiden voor het afleggen van het doctoraalexamen, of bezig waren aan hun dissertatie. Zoo kwam het er feitelijk op neer, gelijk Prof. van Bakel zelf mededeelt, dat hij, om het totaalcijfer te vinden, saam heeft geteld de eerste-jaars-theologen (alzoos na aftrek van de buitenlanders en overgekomenen van Kampen) met de theologen uit drie daaraan voorafgaande cursussen, omdat de studie in de theologie gewoonlijk slechts vier jaar bedraagt. Een methode van berekening, die natuurlijk kant noch wal raakt, want het aantal studenten aan een Hoogeschool wordt niet berekend naar degenen, die nog het kandidaats-examen moeten afleggen, maar omvat allen, die aan de Universiteit studeeren. Verbeeld u, dat men eens een staat wilde uitgeven van de juristen te Leiden en daarop alleen vermeldde, wie nog bezig waren met hun kandidaats-examen!

Intusschen zouden we dit cijferspel alleen, omdat ze, elk in haar isolement levend, een centraal en internationaal orgaan missen, om dat woord met de autoriteit van al de Protestantse Kerken tot de volkeren te laten uitgaan, maar vooral omdat ze, opgeslopt door het nationale leven, niet boven dezen politieke strijd staan, maar midden erin, en dienengevolge de geest, die thans in haar leeft en werkt, helaas veel meer de geest van rassenhaat en nationale antipathie is, dan de geest van Christus, die de volkeren tot liefde moest verbinden.

hebben gelaten voor wat het was, wanneer Prof. van Bakel deze cijfers nu ook metterdaad gepubliceerd had in een artikel over den predikantennoed; daarenboven uitdrukkelijk vermeld had, dat hij niet alle studenten in deze statistiek opnam, maar alleen de inlandse studenten, die nog geen kandidaats-examen hadden afgelegd; en dan dezelfde methode evenzeer had toegepast bij de Rijksuniversiteiten, om aldus tot een juist vergelijkend overzicht te komen.

Zoo deed Prof. van Bakel echter niet. Blijkbaar geprikkeld, omdat men van anti-revolutionaire zijde in den Gemeenteraad een aanval deed op zijn Theologische faculteit, haastte hij zich, in een artikel in de Hervorming deze cijfers te publiceren, nu met het geheel andere doel om aan te toonen, hoe de Theologische faculteit van de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam, er, wat het getal van haar studenten betreft, vergeleken met het aantal theologen aan de andere Universiteiten, nog niet zoo slecht voorstond. Voor zulk een vergelijkend statistisch overzicht nu waren deze cijfers van den Rector der Vrije Universiteit natuurlijk niet bestemd, en konden ze ook geen dienst doen, en waar Prof. van Bakel ze toch in dit verband publiceerde, nog wel met een beroep op de autoriteit van den vorigen Rector, was dit feitelijk niet eerlijk spel. Immers de categorieën van studenten, die Prof. van Bakel van de Vrije Universiteit aftrok, om zoo tot de netto-winst voor de Gereformeerde Kerken in Nederland te komen, rekende hij daarentegen bij de Rijksuniversiteiten er wel bij, zoodat deze laatste cijfers naar verhouding veel te groot werden. En door deze ongelijksortige getallen nu saam in één statistiek te plaatsen met het onjuiste opschrift: getallen van de eerst-ingeschrevenen en totaalcijfers van alle theologische studenten, werd de indruk gegeven, alsof deze opgaven van de Vrije Universiteit evenals die van de Rijksuniversiteiten de getallen gaven zoowel van alle eerst-ingeschrevenen studenten als van alle studenten, die in de Theologie studeerden; wat niet juist is. Wie op statistisch gebied een vergelijkende tabel wil geven, moet vóór alle dingen zorgen, dat hij geen ongelijksortige grootheden met elkander vergelijkt.

Welk een invloed deze wijze van berekening op de cijfers heeft gehad, zullen we met enkele voorbeelden aantoonen, waarbij we van de officiële gegevens uit de Jaarboeken der Rijks-Universiteiten gebruik maken.

Het eerste voorbeeld raakt de eerste rubriek, waarin meegedeeld wordt hoeveel nieuwe studenten elk jaar voor de theologie zijn ingeschreven. Volgens 't officiële verslag werden aan de Vrije Universiteit in den cursus 1912—1913 ingeschreven 23 nieuwe theologen, wat ook volgens den jaarschrift is. Volgens het Album Academicum. Prof. van Bakel trekt van dit officiële cijfer de buitenlanders af, omdat zij in Nederland geen predikant worden en houdt er dus 12 over, d.w.z. bijna de helft. Voor zijn eigen faculteit vermeldt hij echter voor het jaar 1913—1914 negen nieuwe theologen, maar vergeet hierbij te vermelden, dat hiervan vier, dus bijna de helft, dames waren, die vermoedelijk wel niet alle vier bestemd waren om predikant te worden. En nog erger is het, dat hij over ditzelfde jaar voor de Rijksuniversiteit te Utrecht aangeeft, dat er toen 24 nieuwe theologen zijn ingeschreven, hoewel uit het Jaarboek der Utrechtse Universiteit blijkt, dat van deze 24 nieuwe theologen 11 uit het buitenland kwamen (Afrikaners, Hongaren, Duitschers enz.). Welk recht heeft nu Prof. van Bakel om in een en dezelfde statistiek van de Vrije Universiteit de buitenlandse studenten af te trekken en daardoor het getal van 23 op 12 te brengen, terwijl tegelijk voor Utrecht de buitenlanders er wel bij gerekend worden en het getal daardoor van 13 op 24 wordt verhoogd? Had Prof. van Bakel van beide kanten de buitenlanders afgetrokken, dan zouden de cijfers gelijk geweest zijn; nu geven ze een volkomen onjuiste beeld.

En hetzelfde bezwaar geldt evenzeer de tweede rubriek van de totaalcijfers. Prof. van Bakel meent, dat de totaalcijfers, die de Vrije Universiteit opgeeft, naar verhouding te hoog zijn, omdat hier de gewoonte bestaat, die aan de Rijksuniversiteiten niet voorkomt, dat een predikant, die nog voortgaat met te studeeren voor zijn doctoraal examen of bezig is aan zijn proefschrift, zich telken jare tegen betaling van fl. 5 laat inschrijven, om aldus op de studententijl te worden geplaatst. Vandaar dat hij als totaalcijfers van de Vrije Universiteit alleen geeft het getal van de eerste jaarsstudenten met de drie voorafgaande cursussen, d.w.z. van vier jaar. Nu zij hier in de eerste plaats opgemerkt, dat Art. 99 der Hooger Onderwijswet aan Rectoren der Rijksuniversiteiten de bevoegdheid verleent, om allen, die tot de promotie zijn toegelaten, telken jare als student in te schrijven, en dat ze dan evenzeer als student werden meegerekend. Het verschil met de Vrije Universiteit is dus alleen, dat deze inschrijving aan de Rijksuniversiteiten kosteloos geschiedt en aan de Vrije Universiteit elken keer fl. 5 kost. In hoeverre het nu juist is, dat de predikanten, die aan de Rijksuniversiteiten promoveren willen, van deze bevoegdheid nooit gebruik maken, kunnen we niet beoordeelen, maar indien Prof. van Bakel, om de vergelijking zuiver te maken, deze predikanten van het totaalcijfer der Vrije Universiteit had willen schrappen, dan zou hem dit gemakkelijker genoege zijn geweest, hoordat elke student inmanak hem de namen dezer predikanten had kunnen geven. Op de laatste studententijl bedraagt hun aantal juist 10. Maar in geen geval had hij recht, om

wegens Vrije U theologie universiteit zeer de nadere ander, Zoals n aan de Universit jaren co dus een zoowel Vrije Un aan de R studenten l'art de geen spr uit wie co Nuverme dat tot d 44 theol Desnietet als totaale logen. Ver die volge maar wel e plezier ha zelfde ja Hier, wa verslag, be Dit zijn d jaren. Toel op niet 74 denten me voor Utreel de onblijft gesteld. V het totaale logen bedr 34, d. w. i. studenten, voor Utreel anderl ov hooger is denten.

Reeds in Brakel zich hij meent, d alleen de st laren zou n daarna blijv Universiteit onder dez l anders uit.

Utrecht en 1909—1910 het 5e jar 6e jaar '9, zelfs doorlo nog 1 gen Universiteit ook dezer het totaalcij van 166 th natuurlijk tr hij nu een Universiteit gheheel and mag hier al verler dan schraapt hij 1 maar 30 ove

Laat me cijfers geven bladen, welk Bakel overn meedeelen.) uit het off waarin van tekeningen student, zelf voor 't eerst deze getallen Rijksuniversi daer gerekem loopt van 1, terwijl de V jaar 20 Octob maakt dit na Rector der deelen, hoey van den nieu terwijl aan de eele statistiek het vorige jaa dezen staat Prof. van Ba

1906—1907
1907—1908
1908—1909
1909—1910
1910—1911
1911—1912
1912—1913
1913—1914
1914—1915

Wat de tot niet zelf geoor men uit het aan de Reger dus volkomen ten, die allee ingeschreven, omdat Prof. dit ook aan de

1906—1907
1907—1908
1908—1909
1909—1910
1910—1911
1911—1912
1912—1913
1914—1915

Ik behoeft toe te voegen aan dank te be deze cijfers o heeft om daan een minder g Het feit, dat der Vrije Unb de juiste cijfe gedachte aan